

ที่ ยธ ๐๒๐๓/๐๓๑๗

กระทรวงยุติธรรม

ถนนแจ้งวัฒนะ อำเภอปากเกร็ด

จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐

เรื่อง แจ้งผลคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ นร.๐๕๐๓/๒๑๔๗ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๐

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำนักคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.๑๗/๒๕๔๘ คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.๑๑/๒๕๕๐

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีได้มอบหมายให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม พิจารณาดำเนินการติดตามผลความคืบหน้าคดีของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.๑๗/๒๕๔๘ ระหว่าง นายเบนนี่ เบห์นาม จันทรกุล หรือเบห์นาม โมฟี ผู้ฟ้องคดี นายกรัฐมนตรีกับพวกรวม ๔ คน ผู้ถูกฟ้องคดี เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของ พระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้วแจ้งมายังสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีเพื่อทราบความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงยุติธรรมขอเรียนว่า ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษายกฟ้องคดีดังกล่าว รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม

สำนักกฎหมาย

โทร. ๐ ๒๕๐๒ ๖๕๕๓ - ๕

โทรสาร ๐ ๒๕๐๒ ๖๕๔๗

คดีหมายเลขดำที่ พ.๓๗/๒๕๔๙

คดีหมายเลขแดงที่ พ.๑๑/๒๕๕๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๗ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ระหว่าง { นายเบนนี เบห์นาม จันทรกุล หรือเบห์นาม โมฟี ผู้ฟ้องคดี
นายกรัฐมนตรี ที่ ๑
คณะรัฐมนตรี ที่ ๒
รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ที่ ๓
อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ต้องขังอยู่ที่เรือนจำกลางคลองเปรมได้รับโทษฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ตามมาตรา ๓๔๐ ตรี แห่งประมวลกฎหมายอาญา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๑๓๘/๒๕๔๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๑๔๘/๒๕๔๔ ของศาลอาญากรุงเทพใต้ โดยได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษตามพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๗ ให้นักโทษเด็ดขาดชั้นกลางลดโทษ ๑ ใน ๖ แทนที่จะได้รับการลดโทษ ๑ ใน ๕ ทำให้เหลือกำหนดโทษที่ต้องรับจริง ๑๘ ปี ๕ เดือน แต่ได้รับโทษมาแล้วประมาณเกือบ ๖ ปี จึงเหลือโทษที่จะต้องรับโทษอีก ๑๒ ปีกว่า เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีได้รับส่วนลดโทษ

/น้อยกว่า...

น้อยกว่าปกติของการให้พระราชทานอภัยโทษลดโทษในครั้งก่อนๆ อันเกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ร่วมกันปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมายในการตราพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวกำหนดให้นักโทษเด็ดขาด ซึ่งต้องโทษตามบัญชีลักษณะความผิดท้ายพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว ที่ต้องโทษจำคุกไม่ถึงตลอดชีวิตจะได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษตามลำดับชั้นนักโทษเด็ดขาด กล่าวคือ ชั้นเยี่ยมลดโทษ ๑ ใน ๓ ชั้นดีมากลดโทษ ๑ ใน ๔ ชั้นดีลดโทษ ๑ ใน ๕ และชั้นกลางลดโทษ ๑ ใน ๖ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้เป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นเยี่ยมจึงได้รับการลดโทษ ๑ ใน ๓ ตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งที่ควรจะได้รับลดโทษ ๑ ใน ๒ นอกจากนั้น พระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ยังจำกัดมิให้นักโทษบางคดีหรือบางลักษณะของการกระทำผิดได้รับการลดโทษโดยเท่าเทียมกัน หรือมิได้รับพระราชทานอภัยโทษโดยสิ้นเชิง และยังมีการจำกัดมิให้ผู้กระทำผิดซ้ำตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ได้รับพระราชทานอภัยโทษอันเป็นการจำกัดสิทธิมิให้นักโทษเด็ดขาดได้รับการลดโทษเท่าเทียมกับพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษฉบับก่อนๆ บทบัญญัติของพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวจึงตราขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามหลักนิติบัญญัติและหลักสิทธิความเป็นมนุษย์ เป็นการใช้อำนาจโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ผิดไปจากเจตนารมณ์ของการให้พระราชทานอภัยโทษตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

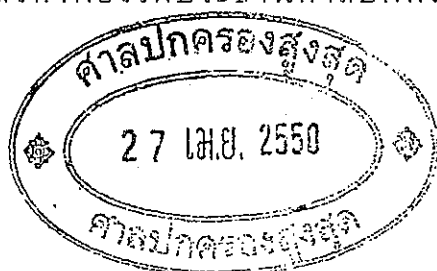
๑. ให้เพิกถอนพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ และพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๘

๒. ให้การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ทั้งในอดีตและในอนาคตเป็นโมฆะ

๓. ให้นักโทษทุกรายได้รับพระราชทานอภัยโทษเท่าเทียมกัน

๔. ให้มีการคืนจำนวนส่วนลดโทษตามพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษครั้งก่อนให้กับนักโทษที่ไม่ได้ส่วนลดหรือได้รับส่วนลดโทษน้อยกว่า

คดีนี้ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง) และอธิบดีศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า คดีดังกล่าวอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด จึงส่งคำฟ้องให้ประธานศาลปกครองสูงสุดพิจารณา ซึ่งประธาน

/ศาลปกครองสูงสุด...

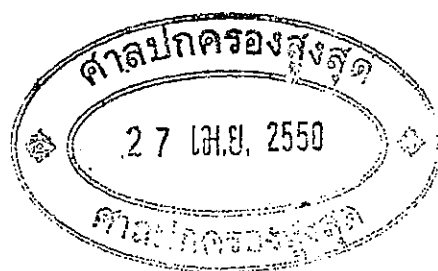
ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงให้ศาลปกครองสูงสุดรับคดีนี้ไว้ดำเนินการต่อไป

ศาลได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากคำฟ้องเพียงพอที่ศาลจะพิพากษา หรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีได้แล้ว ตามข้อ ๖๑ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

ศาลออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษตามคำพิพากษาศาลอาญากรุงเทพใต้ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๑๓๘/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๑๒๑๔๘/๒๕๔๔ ซึ่งพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามมาตรา ๓๐๙ วรรคสอง มาตรา ๓๓๗ วรรคสอง มาตรา ๓๔๐ วรรคสอง ประกอบกับมาตรา ๓๔๐ ตี มาตรา ๓๗๑ และมาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ วรรคสาม มาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดหลายกรรมให้เรียงกระทงลงโทษตามมาตรา ๘๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ความผิดต่อเสรีภาพ กระโชก และปล้นทรัพย์เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานปล้นทรัพย์ตามมาตรา ๓๔๐ วรรคสอง ประกอบกับมาตรา ๓๔๐ ตี ซึ่งเป็นบทหนักตามมาตรา ๘๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา จำคุก ๒๑ ปี ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจำคุก ๘ เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งเป็นบทหนักตามมาตรา ๘๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา จำคุก ๖ เดือน รวมจำคุก ๒๑ ปี ๑๔ เดือน ให้ผู้ฟ้องคดีคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินจำนวน ๓๗๓,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับโทษจำคุกอยู่ที่เรือนจำกลางคลองเปรม

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า พระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ และพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ ได้บัญญัติให้มีการลดโทษสำหรับผู้ต้องโทษในความผิดตามมาตรา ๓๔๐ ตีร่ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ในสัดส่วนที่น้อยกว่าตามพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษฉบับก่อนๆ โดยในขณะที่มาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ใช้บังคับ ผู้ฟ้องคดีเป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นกลางได้รับการลดโทษตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว ๑ ใน ๖ แทนที่จะได้รับการลดโทษ ๑ ใน ๕ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้เป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นเยี่ยมได้รับการลดโทษตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ เพียง ๑ ใน ๓ ทั้งๆ ที่ควรจะได้รับการลดโทษ ๑ ใน ๒ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การให้อภัยโทษแก่นักโทษเด็ดขาดตามลำดับชั้นก็เพื่อให้ผู้นั้นมีโอกาสกลับตนเป็นคนดีสู่สังคม การให้ลดโทษน้อยลงไม่เป็นธรรมแก่นักโทษบางราย

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า มาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ และมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

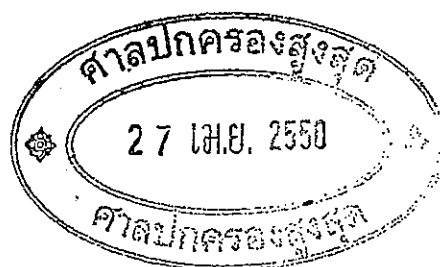
พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผลแล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ดังนั้น เมื่อพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวกำหนดให้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๗ และผู้ฟ้องคดีกล่าวในคำฟ้องว่าได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะยื่นฟ้องคดีเพื่อขอให้เพิกถอนพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี นับแต่วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๗ อันเป็นวันที่สิทธิของผู้ฟ้องคดีถูกกระทบ หรือวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ าวคือ ต้องยื่นฟ้องคดีภายในวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้อง

/คดีนี้...

คดีนี้ต่อเรือนจำกลางคลองเปรมเมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๙ เพื่อให้เรือนจำส่งคำฟ้องต่อศาลปกครองและเรือนจำได้ส่งคำฟ้องทางไปรษณีย์ไม่ลงทะเบียนโดยคำฟ้องมาถึงศาลปกครองกลางเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๙ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดแล้วตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเนื่องจากการรับคำฟ้องคดีนี้ในส่วนที่ฟ้องขอให้เพิกถอนบทบัญญัติแห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม และแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้ต้องขัง ไม่อาจออกจากเรือนจำมายื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองหรือส่งคำฟ้องทางไปรษณีย์ ณ ที่ทำการไปรษณีย์ได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็อาจยื่นคำฟ้องต่อเรือนจำกลางคลองเปรมภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดเพื่อให้เรือนจำส่งคำฟ้องต่อมายังศาลปกครองได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็ได้ดำเนินการโดยไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นใดที่ทำให้ไม่อาจดำเนินการดังกล่าวได้ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่อาจรับคำฟ้องคดีนี้ในส่วนที่ฟ้องขอให้เพิกถอนบทบัญญัติแห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ไว้พิจารณาได้ จึงไม่จำต้องวินิจฉัยมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ตามคำฟ้องอีกต่อไป]

สำหรับการฟ้องขอให้เพิกถอนมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ นั้น เห็นว่า โดยที่มาตรา ๒๒๑ และมาตรา ๒๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น บัญญัติว่า พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตราพระราชกฤษฎีกาโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย และพระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการพระราชทานอภัยโทษ ประกอบกับ มาตรา ๒๖๑ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควรจะถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ขอให้พระราชทานอภัยโทษแก่ผู้ต้องโทษก็ได้ และวรรคสองบัญญัติว่า การพระราชทานอภัยโทษตามวรรคหนึ่ง ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ข้อเท็จจริงปรากฏว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระราชดำริว่า เนื่องในงานฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี ในวันที่ ๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๙ นับเป็นโอกาสสำคัญ สมควรพระราชทานอภัยโทษแก่ผู้ต้องราชทัณฑ์เพื่อให้โอกาสแก่บุคคลเหล่านั้นกลับประพฤติตนเป็นพลเมืองดี อันเป็นคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติสืบไป จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถวายคำแนะนำ

/ให้พระมหากษัตริย์...

ให้พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราขึ้นใช้บังคับ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประธานศาลฎีกา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้รักษาการตามพระราชกฤษฎีกา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มิได้มีส่วนร่วมในการตราพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงมิได้ก่อความเดือดร้อนหรือความเสียหาย หรืออาจจะก่อความเดือดร้อนหรือความเสียหายให้เกิดแก่ผู้ฟ้องคดีโดยตรงแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นคดีนี้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งบัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ นักโทษเด็ดขาดซึ่งต้องโทษตามบัญชีลักษณะความผิดท้ายพระราชกฤษฎีกา ให้ได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษ ดังต่อไปนี้ (๒) ผู้ต้องโทษจำคุกไม่ถึงตลอดชีวิต ให้ลดโทษจากกำหนดโทษตามลำดับชั้นนักโทษเด็ดขาดตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์หรือกฎหมายว่าด้วยเรือนจำทหาร ดังต่อไปนี้ ชั้นเยี่ยม ๑ ใน ๓ ชั้นดีมาก ๑ ใน ๔ ชั้นดี ๑ ใน ๕ ชั้นกลาง ๑ ใน ๖ โดยบัญชีลักษณะความผิดท้ายพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวได้กำหนดให้ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ มาตรา ๓๔๐ ตีรแห่งประมวลกฎหมายอาญาเป็นความผิดที่ได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นเยี่ยมซึ่งต้องโทษความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ตามมาตรา ๓๔๐ ตีรแห่งประมวลกฎหมายอาญา อันเป็นลักษณะความผิดท้ายพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ และเป็นผู้ต้องโทษจำคุกไม่ถึงตลอดชีวิต โดยได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษตามลำดับชั้นนักโทษเด็ดขาดชั้นเยี่ยม ๑ ใน ๓ จึงต้องด้วยลักษณะบทกฎหมายตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งได้บัญญัติให้ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์เฉพาะบางฐานความผิดและเฉพาะกรณีที่เป็นกรกระทำผิดที่มีเหตุเพิ่มโทษเท่านั้น สำหรับความผิดตามมาตรา ๓๔๐ ตีรแห่งประมวลกฎหมายอาญานั้น เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ที่มีเหตุเพิ่มโทษ ได้แก่ การกระทำความผิดโดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจหรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ หรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือโดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงเป็นการกระทำความผิดที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรงและมีอัตราโทษสูง โดยต้องระวางโทษ

/หนักกว่า...

หนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ ก็หนึ่ง นอกจากนั้น การบังคับใช้บทบัญญัติมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ ใช้บังคับเป็นการทั่วไป มิได้บังคับเฉพาะผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ดังนั้น พระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นพระราชกฤษฎีกาที่ตราขึ้นโดยพระมหากษัตริย์ทรงใช้พระราชอำนาจในการพระราชทานอภัยโทษ ซึ่งมีเนื้อหาสาระตลอดจนวิธีการออกและวิธีการใช้บังคับอยู่ในขอบเขตแห่งพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ตามที่คณะรัฐมนตรีเห็นสมควรถวายคำแนะนำ และไม่ปรากฏว่าพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวตราขึ้นโดยขัดกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น บทบัญญัติมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๔๙ จึงเป็นบทบัญญัติที่ออกโดยชอบด้วยกฎหมาย

พิพากษายกฟ้อง

นายเกษม คมสัจด์ธรรม

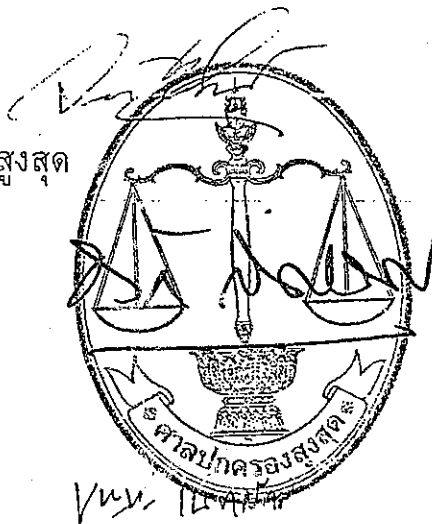
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

X A

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายจรัญ หัตถกรรม

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายธงชัย ลำดับวงศ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายชาญชัย แสงศักดิ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

Vny. 12.11.11

นายปรีชา ชาลิตธำรง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

14

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางเสริมดรุณี ดันติเวสส

ที่ ยธ 0711/ 1534

กรมราชทัณฑ์

222 ถนนนนทบุรี 1 ตำบลสวนใหญ่

อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000

22 พฤษภาคม 2550

เรื่อง คดีปกครองระหว่างนักโทษเด็ดขาดชายเบนนี เบห์นาม จันทรกุล หรือเบห์นาม โมฟี ผู้ฟ้องคดี
นายกรัฐมนตรีนับที่ 1 กับพวกรวม 4 คน ผู้ถูกฟ้องคดี

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ นร 0503/4855 ลงวันที่ 17 สิงหาคม 2549

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขคำที่ ฟ.37/2549 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.11/2550
ลงวันที่ 27 เมษายน 2550 ของศาลปกครองสูงสุด

ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีที่อ้างถึง แจ้งว่าศาลปกครองสูงสุดมีหมายแจ้งกำหนดวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริงในคดีที่นายเบนนี เบห์นาม จันทรกุล หรือเบห์นาม โมฟี ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องนายกรัฐมนตรีนับกับพวก รวม 4 คน ต่อศาลปกครองสูงสุด เกี่ยวกับการออกพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. 2549 สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นว่า คำฟ้องในคดีดังกล่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. 2549 ซึ่งกระทรวงยุติธรรมเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบจึงให้กระทรวงยุติธรรมติดตามผลความคืบหน้าของคดี แล้วแจ้งให้สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอคณะกรรมการต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

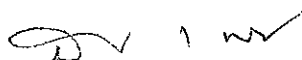
กรมราชทัณฑ์ขอเรียนว่า กระทรวงยุติธรรมได้มอบหมายให้กรมราชทัณฑ์ดำเนินการติดตามผลความคืบหน้าของคดีดังกล่าว และเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2550 ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาสรุปได้ว่า การฟ้องคดีว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ขอให้เพิกถอนพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. 2547 ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะยื่นฟ้องคดี ภายใน 90 วัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี นับแต่วันที่ 12 สิงหาคม 2547 อันเป็นวันที่สิทธิของผู้ฟ้องคดีถูกระงับ หรือวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อน

/หรือ...

หรือเสียหาย โดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ กล่าวคือ ต้องยื่นฟ้องภายในวันที่ 9 พฤศจิกายน 2547 สำหรับการ
บังคับใช้บทบัญญัติมาตรา 8 (2) แห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ.2549 ใช้บังคับเป็นการ
ทั่วไปมิได้บังคับเฉพาะผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ดังนั้น พระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ.2549 จึงเป็น
พระราชกฤษฎีกาที่ตราขึ้นโดยพระมหากษัตริย์ทรงใช้พระราชอำนาจในการพระราชทานอภัยโทษ ซึ่งมี
เนื้อหาสาระตลอดจนวิธีการออกและวิธีการใช้บังคับอยู่ในขอบเขตแห่งพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์
ตามที่คณะรัฐมนตรีเห็นสมควรถวายคำแนะนำ และไม่ปรากฏว่าพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวตราขึ้นโดยขัดกับ
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 และรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น บทบัญญัติมาตรา 8 (2) แห่งพระราชกฤษฎีกา
พระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. 2549 จึงเป็นบทบัญญัติที่ออกโดยชอบด้วยกฎหมาย พิพากษายกฟ้อง รายละเอียด
ปรากฏตามสำเนาคำพิพากษา คดีหมายเลขดำที่ ฟ.37/2549 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.11/2550 ลงวันที่ 27 เมษายน
2550 ของศาลปกครองสูงสุด ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายนิติ จิตสว่าง)

อธิบดีกรมราชทัณฑ์

กองนิติการ

กลุ่มงานคดีและความรับผิดชอบทางละเมิด

โทร.0 2967 3359-60

โทรสาร 0 2967 3359-60

คดี:96